

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2011

Začátkem března bychom rádi uctili památku narození prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka

Narodil se 7. 3. 1850 a zemřel 14. 9. 1937. Je nejvýznamnějším novodobým českým politikem a státníkem. Byl univerzitním profesorem filozofie a sociologie, redaktorem, publicistou a poslancem v rakouské říšské radě. Koncem roku 1914 odešel do zahraničí, kde se stal vůdčí osobností českého zahraničního protirakouského odboje, jehož cílem byl vznik samostatného Československa.

V Paříži založil roku 1916 Národní radu československou a od následujícího roku se podílel na vytvoření čs. legií.

Ve funkci prvního prezidenta samostatné Československé republiky, kterou vykonával v letech 1918-1935, se zasloužil o vybudování ekonomiky vyspělého Československa, založené na demokratických principech.

Tato vzpomínka byla uveřejněna u příležitosti Celostátní výstavy známek v r. 2000 na nichž se jeho krásná tvář stále objevuje.

Dědictví otců zachovej nám, Pane!

Odstranění hranic s našimi polskými sousedy přispělo nejen k snadnějšímu dojíždění za levnými nákupy, ale také k navazování dobrých sousedských vztahů, osobních kontaktů a překvapivých poznání.

K těm patří setkání se společenstvím polských vysídlenců ze západní Ukrajiny, kteří na rozdíl od Čechů museli Ukrajinu opustit nedobrovolně, po jejím připojení k Sovětskému svazu. Podobně jako Češi z Volyně přišli i Poláci osídlivat pohraničí, vyhlíděné po odsunu Němců. A tak se zde dnes na obou stranách hranice setkávají někdejší obyvatelé Volyně - jak Češi, tak Poláci.

K prvnímu osobnímu kontaktu obou stran došlo při vernisáži výstavy pořádané loni v létě v muzeu v Hlubčicích panem Brzezinským, nynějším majitelem zámku v polských Pelhřimovech, rovněž původem z Ukrajiny. Obě strany projevíly zájem o setkání, a tak následovalo pozvání na 20. výročí založení Svazu volyňských Čechů a jejich přátel v Suchodole v září 2010.

Na oplátku byli pozváni čeští sousedé k slavnostnímu odhalení pomníku na hřbitově v Hlubčicích, věnovaném Polákům z Ukrajiny, kteří zahynuli v sibiřských gulazích a 22. ledna 2011 k novoročnímu posezení všech rodáků, kteří nyní žijí v okrese Hlubčice.

Slavnostně vyzdobený sál v obci Bogdanovce byl zaplněn do posledního místečka. Stoly ozdobené chutným domácím pečivem, na jevišti kulisy pro připravené představení. Nejméně 20 místních dětí a mládeže připomnělo svou

perfektně nacvičenou divadelní hrou rodičům a prarodičům jejich osudy na Volyni a především tradice a zvyky polských Vánoc, jak je slaví už po staletí. Atmosféru sounáležitosti doplňovaly písně a koledy, zpívající se nepřetržitě do-sud. Úvodní píseň, známá v češtině svým refrémem, „... dědictví otců zachovej nám, Pane“ nenechala jedno oko suché. Pro nás, české účastníky, to byl nevšední zážitek, vidět a slyšet tradice předávané na pokolení a udržované až do současné doby. Zvláště když mnoho z nich nebyly cizí ani našim rodičům a z vlastního dětství si ještě něco z tohoto pokladu také pamatujeme. Z celého průběhu vyzařovala láska k vlasti, k současné i k té staré, hrdo, úcta k historii, pocit sounáležitosti a odhodlání v těchto tradicích vytrvat i v budoucnosti. Toto odhodlání dávali najevo i přítomní představitelé politického života, počínaje místní samosprávou, okresní i krajskou, včetně poslance z parlamentu.

Klanění tří králů před jesličkami v Betlémě bylo prezentováno historickými postavami polských dějin, ale i českých - např. sv. Vojtěchem nebo sv. Hedvikou, což ukazuje na to, co máme s našimi sousedy společné. Bohužel tyto tradice volyňských Čechů, kteří na Ukrajině prožívali společné osudy se svými polskými sousedy, ať už válečné, společenenské, kulturní nebo náboženské, zmizely za dob komunismu v českých zemích nenávratně pryč.

Poté, co se všichni vzájemně podělili o oplátku, které požehnal místní pan farář, popřáli si všechno dobré do nového roku a nic už nebránilo tomu, pustit se do nefalšované štedro-večerní krmě: houbové polévky, rybiho řízku a bramborové kaše. K dobré náladě s lahodným nápojem, kávou a množstvím zákusků vyhrávala kapela. Na parketu se upřímně veselili nejen dospělí, ale i jejich děti, včetně těch nejmenších. Ještě dlouho po návratu domů nám zněl v uších nápěv písně: „dědictví otců zachovej nám, Pane!“

Mgr. Ludmila Čajanová

Moje školní léta ...

(dokončení)

Přijeli jsme do Hrušován za tatínkem. Nastoupila jsem do místní jednotřídky. Bylo nás tam 5 ročníků pohromadě. Místní paní řidičí to zvládala výborně. Nastoupila jsem do 3 třídy, jen ta gramatika byla problém. V průběhu léta rodiče sjednali s paní řidičí, že mě bude doučovat. Chodila jsem za ní do kuchyně, a zdůvodňovala, proč je to tak napsané. Jenže chyba lávky, co se mi stalo, mrzí mne dodnes. Paní učitelka měla na stole pětilitrovku naložených okurek a sama žehlila. Žehličicí prkno bylo opřené o židli a o stůl. Moje neposedná zidle se semnou při houpání zvrhla, a byla jsem na zemi. V tom okamžiku žehličicí prkno udělalo zkázu, v kuchyni rozházelo vyžehlené prádlo a okurky byly na zemi včetně střepů a vody.

Další rok jsem chodila do 4. třídy. Když byl zápis v Žatci do měšťanky, paní učitelka mi

sdělila, že ráno jedu s tatínkem do města k zápisu. Já jsem doma nic neřekla, bála jsem se tam přestoupit, že nic neumím. Protože tam šla děvčata z pátého ročníku se samými jedničkami. Když jsem ráno přišla normálně do školy, paní řidičí hned ke mně, kde je tatínek. Já jsem řekla, že jel na pole orat a kam. Poprosila Jirku Veveru z Denetit, aby pro tatínka dojel na kole. Ještě jsme s tatínkem stihli v Žatci zápis do měšťanky.

V září roku 1948 jsem s malou dušičkou jako dvanáctiletá začala jezdit do školy do Žatce. Tam byla ustanovena jedna třída jen ze samých volyňských dětí. Na český jazyk nás učil pan učitel Dobrovský. Jednou jsme psali diktát. Druhý den pan učitel přišel s našimi sešity, celý rozčilený, prý by musel dávat i 10. Najednou vykřikl Šircová, stoupni si. Já jsem nevěděla, co se děje, a on mě chvátil před celou třídou, že jsem to napsala na dvojku.

Je dne 19. února 2010 a venku je hodně sněhu, ale teplota je +2 stupně a příš. Myslím si, že bych měla ještě napsat, proč jsme se odstěhovali z Hrušován do Č. Kamenice. Po docela dobrém začátku ve škole musela jsem opustit žateckou školu a s našimi se přestěhovat.

V Hrušovanech měl otec zabraný statek a 12 ha polí. Jenže tento statek se líbil i místnímu Čechovi, ale dostal ho můj tatínek, měl přednostní právo, protože byl ve Svobodově armádě.

Přišel únor roku 1948 a je volbách vyhráli komunisti. Zájemce byl v místním výboru KSČ a sdělil tatínkovi, že musí uvolnit tento statek pro něj, jestli to neudělá dobrovolně, že se o to postará a tatínka dostane do kriminálu, že on k tomu má možnosti. Proto jsme dobrovolně uvolnili pro ně hospodářství. Za pár let dům i hospodářské budovy byly zdevastované a nyní je to srovnané se zemí. Taktéž dopadla moje sestra, která byla v armádě jako zdravotnice, byla přímo vystěhovaná dalším komunistou.

Otec sehnal neobydlený domek ve Filipově u Č. Kamenice. Je to malá vesnička - osada, roztroušené domečky po kopečkách. Vůbec se nám tam nelíbilo, nebyli jsme zvyklí žít v kopcovitém terénu. Chyběli nám naši příbuzní a známí, bylo nám smutno, já jsem tam neměla žádné kamarádky, byli jsme v tom Filipově hrozně nešťastní.

Přišla další rána, přišel k nám pan Václav Prokop, souseď, mladý kluk. Sdělil tatínkovi tajně, že se na místní schůzi KSČ projednávalo naše přistěhování a bylo sděleno, že tatínek je bělogvardějec a že se musí hlídat. Otec měl na stěně pověšený obraz ze své presenční služby. Samozřejmě, že byl vojákem u ruského cara, protože byl narozen 1887. Obraz jsme sundali a dali na půdu. Pan Václav k nám chodil nadále na besedu. Mohla jsem jeho jméno napsat, protože je prý už dávno po smrti a jeho rodina je neznámo kde.

Do školy v České Kamenici jsem začala chodit 1. února 1949. Nemohu si stěžovat na prostředí, na kolektiv, vše bylo v normě. Chyběly mi kamarádky ze Žatecka.

Ve Filipově jsem zapadla domů a už jsem nešla do města za děvčaty, vždyť to bylo 3 km. Vedli jsme vesnický život, byla kravka, slepice, husy, prase a králíci. Měli jsme kousek polička. Po příchodu ze školy se muselo pracovat, sušit seno, okopávat zeleninu, trhat ovoce a zavářet, chodit na borůvky.

Nedávno mi moje sestřenice řekla, kam dali mi rodiče rozum, že se přestěhovali do takového zapadákov. Přežili jsme i vyhazov z našeho domku ve Filipově, který potřebovali pro potřeby JZD. O to se postarala naše sousedka Tůmová, agilní členka KSČ. Domek jsme měli celý zaplacený. Žádali jsme v letech 1990 o restituci, proplatili nám cenu z roku 1953 a přepočítali do roku 50, tak, jak se přepočítávaly peníze při měně v roce 1. června 1953.

Promiňte, čtenáři, trochu jsem odbočila od školní docházky, ale mně toto dění hodně ovlivnilo život. Cítila jsem se méněcenná, neměla jsem tak hezké oblečení jako jiná děvčata, rodiče mi nemohli koupit kolo, lyže, brusle. Doma se muselo pracovat, aby bylo co jíst. Dalo by se o tom dost napsat. Po vystěhování z filipovského domku jsme našli domeček, kde byly jenom dvě malé místnosti. Vodu jsme nosili asi tak 300 m.

Tím už budu končit to mé povídání.

Soňa Nováková-Šircová

Strýc Vladimír byl nejlepší ...

Sbor dobrovolných hasičů v Sofievce I. a II byl založen v roce 1922. Založení sboru údajně podnítil krajan ze Straklova, pan Křížek. Pan Křížek také na žádost starosty obce pana Josefa Chmelíka byl i počátečním instruktorem a vychoval pro obce jak dobré velitele hasičů, tak i další řadové hasiče z občanů obce. Josef Chmelík se později stal také cvičitelem ve sboru hasičů. Strýc Vladimír byl synem pana Josefa. Díky různým akcím sportovního a kulturního charakteru, darům, příspěvkům a pomocí ochotnického kroužku pro získání peněz, se sbor brzy vybavil vším potřebným zařízením a náradím pro potřeby činnosti hasičů a v roce 1926 měli Sofievští hasiči již dvě krásné bronzové stříkačky. V té době se také hasičský sbor rozdělil na dvě samostatné jednotky. Sofiefka I a Sofiefka II. pro lepší operativnost při nutných, rychlých výjezdech. Jako pamětník jsem vlastně poznal a pamatuji druhou generaci sboru, ke které patřil strýc Vladimír, můj otec, strýcové a další občané obce. Tato generace vskutku vykonala velký kus práce a dobudování hasičského sboru. Mezi jejich nejvýznamnější dílo patřilo vybudování krásného zděného a velkého kulturního sálu s prostorem pro hasičský vůz, náradí, hadice, a vše potřebné pro činnost hasičů. Zmíněná nádherná bronzová stříkačkapumpa, byla sice konstruována na ruční výkon, ale konstruována tak umně, že pumpovat mohli čtyři muži bez nějaké nadměrné námahy. To ulehčovala dlouhá madla a tím i vytvoření většího mechanického výkonu při menší námaze. Výjezdy k požáru, cvičení a pod. byly uskutečňovány za pomoci koní pana Vladimíra Horáka, kteří byli nejen chloubou hasičů, pana Horáka, ale i celé obce. Pan Horák také dostával přiděl ovsy a sena ze sbírky od sedláků, k udržování kondice nádherných koní. Bohužel, tyto zvyky a pravidelná činnost hasičů se v průběhu války zvrhly, a až do odjezdu krajanů do Čech se nekonal.

Strýc Vladimír pocházel ze sedmi dětí, kdy jeho maminka po úmrtí manžela se znovu provdala. Strýc Vladimír byl sice menší postavy, ale to více ramennatý a svalovitý. Odmalička miloval sport a již od dětství předváděl cviky, které se jen tak na vesnici nevidí. Už jako malý chlapec nikdy neopomenul jít s otcem na výcvik mužů, kdy tento výcvik vedl pan Křížek, který do obce dojížděl. Jak strýc Vladimír dospíval, byl stále náročnější na sebe a vyhledával náročnější cviky a náradí. Inspiroval se z filmových týdeníků a časopisů, hlavně z Listů pani a dívek, které mnozí krajané odbírali z Čech. Dovedl provést stoj na rukách na bradlech, hrazdě i kruzích. Jeho nejhodnotnějším cvikem a náročností na sílu byl přednos nohou s přechodem tahem se stoje na rukách. Ten, kdo jen trochu zná tato náradí, ví jak nutná je zde fyzická kondice. Na hrazdě byl jeho oblíbeným cvikem veletoč a to jak dopředu, tak dozadu. Jako malé jsme kulili oči, a snažili se strýce napodobovat. Nutno vyzvednout, že ani strýci, ani nám, nikdy nikdo nedělal „záchranu“, a až jsme spadli, nedošlo k úrazu.

Když prý bylo strýci 17 roků, přijela do obce na letní prázdniny strýcova starší sestřenice, a s ní krásná polská dívka Vanda. Strýc se do Vandy zamiloval na první pohled a Vandino koketování a chování dokonale zamotalo strýci hlavu. Když Vanda koncem prázdnin odjela, Strýc chodil jako bez duše a klid vyhledával v samotě a cvičení. Měl velmi rád děti, které ho napodobovaly ve cvičení. Když skončily podzimní práce, vydal se za Vandou a nedočkavě se těšil na setkání s ní. Po příjezdu k Vandě překvapil nejen ji, ale hlavně sebe. Vanda totiž byla ještě v posteli se svým milencem. Strýc byl velice zklamán a po krátké návštěvě příbuzných se nejbližším možným způsobem vrátil domů. Zklamání strýce v lásce ho poznamenalo na celý život a již nikdy žádné ženě nevyznal lásku a do smrti zůstal starým mládencem. Svě city přenášel nejen na synovce a neteře, ale hlavně koně, kterým se s neuvěřitelnou péčí věnoval i při návratu do vlasti. Při ranním krmení koní v Mil hostově u Chebu také ve stodole na seně zemřel. Vzpomínáme na něj všichni s úctou.

Mgr. Jiří Holubička, Vroutek

Smutná vzpomínka na Milč

Mezi lesy v dolině, „hospodařil Český „zeman“, z Ukrajinské Volyně, je tento smutný román...

Hospodařil po léta, se dvěma dcerami, dvěma syny, byl skromný, nechvástal se, za něho hovořily činy.

Miloval děti, ženu svou, s pílí budoval zemědělskou usedlost.

Žil šťastně se svojí rodinou, než přišla smutná, krutá událost...

I válku přečkali s ním všichni, ač drancování zvlí nenechavců, nasycovali spoustu partyzánů, i choutky krutých banderovců...

Na návrat do vlasti se těšili a s nimi mnohá Česká rodina, netušili ve svém rozjímání, že marná je to vidina...

Banda krutých hrdlořezů veškeré naděje pohřbilo...

Těla Mašků zmrdovali a na vypáleném statku pranic nezbylo...

Tak vyhasl život dobrých Čechů, co nadřeli se v cizině...

Jen z dálky vidno komín cihlový, co stojí ve Volyňské dolině.

Česká řeč již nezní v Milči, a spravedlnost naplněná není.

Ať naše vzpomínka na zmrdované, bolest v lásku k Maškům změní J.H.

Pišme o nich, než o nich začnou psát jiní ...

Velice mě zaujal článek „Nikdy nesmíme zapomenout na naše velikány ...“ krajana Ing. Zdeňka Damaška v našem Zpravodaji 10/2010. Autor zde doslova vyčerpávajícím způsobem nás provází životem našeho nezapomenutelného krajana Mistra Eduarda Hakena. Jedině tam chybí, které sestřenici byl za mládence a také o studiích v Lucku. Po nástupu, zřejmě do gymnázia, se mu ten život studentský zdál volnější. Užíval jej tak, že až zůstal „sedět“. Byla to velká ostuda nejen pro něj, ale hlavně pro rodiče. Když na posvícení přijeli příbuzní, tak je samozřejmě zajímal Edův prospěch. Dle vyprávění Mistra v něm byla hodně malá dušička. Otec prý tehdy povstal a řekl, že mají z Edy skutečně radost. Zvlášť s posledním vysvědčením jim udělal velikou radost. Mistr Eduard Haken si otcovo hodnocení vzal tolik k srdci, že z něho vyrostl takový velikán naší vlasti. Vzpomínám, jak jsme distribuovali ty žluté snímky Mistra Eduarda Hakena, Vladimíra Libovického a dalších. Jak jsme se snažili co nejvíce zveřejnit snímků o životě na Volyni.

Jedenkrát jsem byl, jako zásobovač, ve velmi svízelné situaci. Dostal jsem za úkol bezpodmínečně obstarat speciální kartáče na roztírání asfaltu. Bylo to sice nedostatkové zboží, zvlášť pro menší stavební firmy. Jedno pondělí jsem vyrazil do Prahy. Krajně otráven jsem náhodou zahlédl starý firemní štít „Kartáčnictví“. Řidiči to dalo chvilku starosti než zaparkoval, abych to měl co nejbližší. Vešel jsem dovnitř a slušně pozdravil. Odpověděl mi doslovně dědeček s babičkou. Řekl jsem si, co bych potřeboval. Odpověď nebyla nijak růžová. Nenechal jsem se odbýt a doslova dále. Povídal jsem o všem možné. Došlo na to, že u nich v kostele zpíval ten vzácný pěvec Haken. Pln pýchy jsem jim řekl, že vím o koho jde, a že je to náš velký krajan z Volyně. Tak se nám tak hezky povídal, byly i kartáče a příslib, že budou další. Loučili jsme se ne nashledanou, ale s Pánem Bohem!

Překvapilo mě při čtení knihy „Banderovci-hrdinové, nebo bandité“ od autora Milana Syručka následující: „Zcela výjimečnou osobností ukrajinského původu byl operní pěvec, volyňský Čech Eduard Haken, který svou kariéru začal v olomouckém divadle. Odtud jej v roce 1941 vzal do Národního divadla Václav Talich. Na této přední naší scéně působil čtyřicet let, do roku 1991. Ztvárnil nesčetné role, nejslavnější jsou Kecal z Prodané nevěsty a vodník z Rusalky.

Jeho manželkou byla herečka Marie Glázrová. Zemřel v roce 1996 a je pochován na Vyšehradském hřbitově.

Dalším, kdo by neměl být zapomenut, je Jindřich Dušek, Byl velký přítel volyňských Čechů. V některé z minulých čísel Zpravodaje jsem prosil krajanů o poskytnutí informací o jeho životě v Žatci. Jako vždy fundovanou a obšírnou zprávu mi napsal náš vzácný krajan

Jaroslav Chudoba, kterou s jeho svolením publikuji.

„Byl to nejen velký přítel volyňských Čechů, ale i můj osobní. Již v roce 1946, hned po založení naší krajské organizace Svazu Čechů z Volyně jsme spolu úzce spolupracovali při vydávání Věrné Stráže, zájmového týdeníku našeho svazu, který sehrál významnou úlohu při řešení složitých problémů při postupné demobilizaci příslušníků Zvláštní vojenské skupiny 2272 „Žatec“, při jejich usídlování na usedlostech konfiskovaných sudetských Němcům v pohraničí při reemigraci našich krajanů v roce 1947 a jejich asimilaci s novým domovem ve staré vlasti. Jindřich Dušek byl úspěšným administrátorem našeho zájmového týdeníku a plně zajišťoval finanční prostředky pro jeho vydávání. Časopis vycházel v nákladu pěti tisíc výtisků.

Kromě toho inicioval založení Kruhu přátel volyňských Čechů, Malinského fondu, domova mládeže pro studenty žateckého gymnázia z řad našich mladých volyňských chlapců a děvčat a rovněž spolupracoval při zakládání odboček Svazu Čechů z Volyně. Angažoval se rovněž v charitativní oblasti a v mnoha jiných aktivitách, které souvisely s činností naší zájmové organizace. Bydlel, tuším v Bezděkově u Žatce. Byl mimořádně činný a obětavý. V osobním životě byl skromný a nenáročný. Byl věřícím katolíkem a rád vzpomínal na své misijní návštěvy u Čechů na Ukrajině. *Václav Kytl*

V nedávné době se v našem státě, zvláště tam, kde řádí povodně, udála spousta neštěstí, kde stovky lidí prodělaly řadu těžkých ztrát a chvil. Rozhodli jsme se uveřejnit prózu paní Anny Jakubčikové - zemřelé volyňské básničky abychom na tyto chvíle lidských utrpení nikdy nezapomněli...

Povodeň

Odešel máj té lásky čas a co přinese nám červen zas?

Naše krásné dědiny, chaloupky jako malované, zahrádky plné rozkvetlých růží, kolem lány úrodných polí a kvetoucích luk. Tu zemi krásnou a milovanou dnes ničí hrozná povodeň, burácející voda se prudce valí řekou neřekou a ničí vše co jí stojí v cestě. Není lidská bytost, která by dala povel „zůstaň vodo stát!“, ale prudký živel stejně nikoho neposlouchá a žene se s ničivou silou dál.

Neposlouchá ani hlas obětí, které se v prudké řece nešťastnou náhodou ocitly, zvedají bezmocně své ruce, volají a prosí, neber nás s sebou! Jsme ještě mladí a chceme žít, jenže hrozný řev řeky přehluší jejich volání a neslyší jejich umírající srdce, které se ze všech sil pere s vlnami a snaží se dostat ven. Jenže voda je silnější a nikomu nedovolí se z ní dostat.

Ničí všem celoživotní lidskou dřinu a snaží svou práci, a všude tam, kde zavládl toto neštěstí, nastala hrůza a utrpení. Lidé spinají své upracované ruce, volají a prosí „Bože zachraň nás. Jenže asi ani Bůh neslyší, možná jsme se někdy nechovali podle jeho přání.

Tedy já, která tyto řádky píšu, Tě za všechny srdečně prosím _ Bože, odpusť nám a rozežeň černé mraky a vrať nám slunce, ty jeho paprsky života a s nimi vrátíš co trpí radost, lásku a krásné přátelství a s vírou v srdci se už od Tebe nikdy neodvrátí...

Upřesnění programu zájezdu na Volyň, který pořádá region Praha.

Zájezd se uskuteční ve dnech 5. - 11. června 2011. Ubytování v Dubně v rekonstruovaném hotelu "Dubno". Navštívíme: Český Malín - Luck - Mlýnov - Rovno - Počájev - Křemenec a na zpáteční cestě je zajištěna prohlídka historického středu města Lvov. Jeden den pobytu v Dubně bude volný, abyste mohli navštívit dle svého zájmu místa, která nejsou v programu. Bez obav můžete použít tzv. "maršrutku" za poměrně nízkou cenu. Noclehy v Dubně 4x, polopenze se zasílenou snídaní.

Cena zájezdu 5 500,- Kč. Přihlášeným bude rozeslán přesný program a některé další směrnice. Máme ještě několik volných míst.

Přihlášky zasílejte na adresu:

Irena Malinská
Vraňanská 4,
181 00 Praha 8.
Telefon: 223 552 994

- volejte raději ve večerních hodinách.

Důležité oznámení

Litoměřické sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pořádá poznávací zájezd v termínu 1. 7. až 6. 7. 2011 na Ukrajinu do města Rovna a okolí

Program:

1. den odjezd z Litoměřic směr polský Krakov se zastávkou v koncentračním táboře Osvětim. V odpoledních hodinách prohlídka historického města Krakov.
2. den odjezd z Krakova směr ukrajinské město Rovno se zastávkou a prohlídkou historického města Lvov.
3. den individuální program pro účastníky zájezdu.
4. den odjezd z Rovna směr Slovenská republika s prohlídkou Slovenského ráje.
5. den návrat do České republiky

Cena zájezdu je 5 000 Kč.

Cena zahrnuje: dopravu luxusním autobusem, 4x ubytování s polopenzí, průvodcovské služby.

Zájezd není podmíněn nástupem v Litoměřicích. Lze domluvit individuální nástup v některém jiném městě.

Bližší informace pro zájemce u
Miroslava Kučery +429 777 165 898
email: jak.kucera@email.cz

Důležitá zpráva

Návštěva muzea v Podbořanech ve staré „Radnici“ Výstava ze života Volyňských Čechů.

Informace: Návštěvní dny _ Pondělí, úterý, neděle zavřeno.

Středa, čtvrtek, pátek 7,0-11,30 a 12,00-16,00, v sobotu 8,30-14,00 hod.

Pokud budete chtít zajistit návštěvu v jiném termínu, volejte na telefon p. Kosteleckého č.: 415 214 871

Pátrání po Johaně Báčové

Sháním informace o Johaně Báčové a jejích rodinných příslušnících, narozené kolem roku

1868 dcery Václava Báci a Johany Svobodové, již pocházeli z Manovy Lhoty u Rohozný (okr. Polička). Na Volyň odjeli kolem r. 1872 a usadili se na Špakově. Johana pocházela ze sedmi sourozenců. Jsou to Marie Báčová, nar. 1865 a vzala si J. Kubína, Františka Báčová nar. 1867 a Jan Savr nar. 1865, můj praděda Josef Bába, nar. 1871 a Marie Daňhelková nar. 1874 Vester u Příbrami, Václav Bába nar. 1876 a Marie Dvořáková nar. 1875 na Martinovce - vdova po krčmovi, František Bába, nar. 1878 a Františka Dvořáková, nar. 1885 na Martinovce, Anna Báčová nar. 1882 a Josef Bačovský nar. 1879.

Na Volyň se Báčovi nacházeli na Špakově, Martinovce, Kurdybáni Žornovským a Novostavcích.

Zabývám se rodokmenem rodiny Báčů a částečně i rodiny Bačovských, s kterými máme společné předky. Rodokmen mám zpracovaný od roku 1583 a mám v něm 958 lidí. Mám rozpracovanou kroniku Novostavců a hodlám sestavit rodovou kroniku rodiny Báčů a Bačovských před odchodem na Volyň, život na Volyň a po reemigraci zde v Čechách až do současnosti. Dále ještě pátrám po Kubínech a jejich potomcích.

Tímto Vás žádám, vážení krajané o spolupráci a pomoc při pátrání po Johaně Báčové a přispěli mi svými vzpomínkami, historickými dokumenty a fotografiemi do těchto kronik, Bába Jaroslav, Černice 46, 435 43 Horní Jiřetín
Tel.: 603 157 459 a 476 734 147

HDK hledá nové členy

Zajímá vás historie Volyňských Čechů a máte zájem dozvědět se o naší historii co nejvíc, případně se podílet na jejím zpřístupňování široké veřejnosti. Pokud ano, tak přijďte mezi nás. Máte možnost podílet se na záchraně historických dokumentů a předmětů připomínajících způsob života našich předků, nejen na Volyňi ale i po návratu do země svých rodičů a prarodičů. Čeká vás zajímavá cesta za poznáním naší historie, na kterou můžeme být hrdí. Nabízíme možnost spolupráce na připravovaných výstavách a dalších neméně zajímavých projektech. Pokud máte zájem stát se členem historicko dokumentační komise, kontaktujte nás na níže uvedené adrese. Těšíme se na spolupráci s vámi. Proč vás o to žádáme? Je před námi stále ještě mnoho úkolů, jejichž realizace je zapotřebí k odstranění bílých míst volyňské historie. *Za členy HDK Roman Štěr*

Kontaktní adresa: Roman Štěr,
Nad Bertramkou 3, 150 00 Praha 5
Tel: 731 488 915

E-mail: romanster@atlas.cz
romanster@seznam.cz

Poděkování

Historicko Dokumentační Komise (HDK) by chtěla touto cestou poděkovat JUDr. Marii Kloučkové, bývalé redaktorce našeho Zpravodaje za to, že věnovala svůj redakční archiv Zpravodaje a několik knih s volyňskou tematikou. Materiály budou v nejbližších dnech předány do Národního archivu.

Za HDK Roman Štěr

NAŠI JUBILANTI...

Dodatečné připojení k našim jubilantům

V našem Zpravodaji č. 9 bylo uvedeno Blaho-

přání našemu krajanovi, žijícímu v Torontu Canada, k jeho kulatým narozeninám Antonínu Benett Odstrčilovi z Chomoutu. Po přečtení uvedeného blahopřání byl jsem zaskočen z uvedeného jména. Bože jmenovaný, jubilant patří do našich rodin na Volyni, od mého tatínka sestry Novotných, jeho maminka Marie je přece moje sestřenice a její syn slaví požeňnané kulaté narozeniny. Osobně se připojuji k blahopřáním dle naší redakce, do dalších let přeji pevně zdraví, rodinou pohodu a navíc štěstí do dalšího života daleko za oceán. V době před válkou jsem velmi často jezdil na Chomout. Tam byly v pořadí nově postavené zemědělské usedlosti v nichž byly tři tatínkovy sestry, t.j. Novotná, maminka Marie Odstrčilové, babička jubilanta, vedle Votavová Natalie a vedle Kühnová E.

Velmi často rád vzpomínám na mladá léta. Antoníne, tobě bylo asi 8 roků, když chasa z Martinovky, několik děvčát a kluků přijela, mnou organizována, na ples do vaší hospody. Byla to budova nově postavena z cihel. Mě tehdy bylo asi 16 roků, velmi rád na ty chvíle vzpomínám. V průběhu taneční zábavy tvoje maminka Marie nám přihazovala na podlahu lněná semínka, aby se nám lépe klouzalo. Moje vzpomínky jsou stále velmi živé, často zalétávají na Chomout. Milý Antoníne, velmi by mě potěšilo podat ti bližší informace o rodině tvých rodičů, sestry Libušky Dvořákové a Olinky Polívkové a též Tvé rodiny. Obě sestřenice, Libuška a Olinka se odstěhovaly s rodinami ještě před válkou do Canady. Ty s rodiči jsi přijel s naší reemigrací zpět roku 1949 do Československa, ale za krátkou dobu jste odjeli zpět do Canady za maminkou s sestrami. Milý Antoníne, možná Ti bude divné, kdo se připojil ke gratulaci tvého jména, jsem bratranec Tvé maminky, opakují Vendolský Arnošt, syn Rudolfa. Tvoje babička a děda Novotný jezdili pravidelně každým rokem na pouť nebo posvícení na Martinovku, taktéž k bratru mého tatínka Josefovi, který vlastnil též hospodu na Martinovce. Obráceně našich návštěvu na Chomoutě.

K tomu zasílám srdečný pozdrav pro celou rodinu, kde plyne její krev daleko za oceánem.

Arnošt Vendolský

Region Praha

První čtvrtletí 2011

Leden: 60 let Kolářová Jiřina z Litoměřic, nyní Praha 6. 80 let Mazánková Marie Hautmont, nyní Praha 2. 81 let Kadavá Marie z Volkova, nyní Praha 8. 86 let Winter Vladimír z Prahy, nyní Praha 4, příslušník 1. československého armádního sboru. 87 let Sanitřáková Libuše Boremel, nyní Praha 5. 88 let Křikavová Helena Podháje u Dubna, nyní Praha 2 příslušnice 1. československého armádního sboru a Palička Vladimír ze Zdobunova, nyní Praha 8, příslušník 1. československého armádního sboru. **Únor:** 75 let Kadrabová Antonie z Verby, nyní Praha 4. 81 let Medunová Pavlína z Hulče České, nyní Kladno. 87 let prof. Fraňková Helena z Verby, nyní Příbram. 88 let Ing. Příbyl

Václav z Kyjeva, nyní Praha 9, příslušník 1. československého armádního sboru.

Březen: 82 let Krejčová Marie z Mírohoště, nyní Praha 9. 84 let Laubová Naděžda Záborol, nyní Praha 4, příslušnice 1. československého armádního sboru. 86 let Andrlé Josef z Buršovky, nyní Štířín, příslušník 1. československého armádního sboru, Hloušek Karel Jampol, nyní Praha 5 a Kříž Antonín z Moravice, nyní Praha 10. 90 Josef Zelený z Českého Straklova, nyní Tábor. 91 let Lomská Marie ze Zdobunova, nyní Praha 6, příslušnice 1. československého armádního sboru.

Svá životní jubilea oslaví i naši krajané žijící v zahraničí:

Únor: 87 let Bernat Václav z Polska. 91 let Dobosharevitch Nina Mstěšin nyní Velká Británie, za druhé světové války příslušnice pomocných ženských sborů v britské armádě.

Všem jubilantům co nejsrdečněji blahopřejeme, do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a životní pohody. *Za členy regionu Roman Štěr*

Region Olomouc

I. pololetí 2011

Leden: 86 let Václavíková Břetislava z Moldavy, bytem Olomouc

Březen: 86 let Nováková Marie z Moldavy, bytem Nedvězí, 75 let Šulc Josef z Moldavy, bytem Olomouc

Duben: 85 let Haltuchová Marie z Dlouhého Pole, bytem Sučany

Květen: 93 let Pospíšilová Marie z Podcurkové, bytem Olomouc, 82 let Bouzková Emilie z Moldavy, bytem Grygov, 35 let Procházková Miluše z Hněvotína, bytem Olomouc

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně štěstí, zdraví a životní pohody.

Za region Polák Vladimír

Region Žatec

Březen: 60 let Ing. Vladimír Bohuslav, Podbořany, 75 let Marie Jedličková, Očihov, 80 let Vlasta Mašková, Žiželice, 80 let Vladimír Cejchamr, Sífem, 81 let Antonín Ješke, Chrást'any, 83 let Emilie Lukašuková, Podbořany, 83 let Evženie Krejčárková, Praha, 84 let Alexandr Všecka, Žatec, 85 let Vlasta Kašparová, Žatec, 87 let Emilie Šimsová, Praha, 90 let Jaroslav Lipavský, Kryry, 99 let požeňnaných se dožívá Marie Čupalová ze Strojetic přeji těch 100 let se dožít ve zdraví. Všem ostatním jubilantům také do příštích let mnoho zdravíčka a spokojenost.

Za náš region přeje Kamila Ondrová

Narozeniny

V únoru oslaví naše babička Věra Báčová nar. v Novostavcích, nyní bytem Javorník u Jeseníka. Je nejstarší členkou rodokmenu rodiny Báčů, jenž nyní čítá 958 osob.

Hodně zdraví a požeňnaní do dalších let přeje Rodina Báčová, Palátová a ostatní příbuzní

Narozeniny

V březnu oslaví 75 let pan Josef Šulc rodák z Moldavy, nyní bytem Olomouc. Do dalších let zdraví, spokojenost a také hodně štěstí přeje manželka a všichni přátelé, kteří ho mají rádi.

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Chomutov

8. února 2011 ve věku 85 let zemřela paní Helena Řepíková rozená Vodlubová z obce Podlisky na Volyni, bytem v Chomutově. Členkou našeho regionu byla od samého jeho založení. Budeme na ni vzpomínat. Upřímnou soustrast za region vyjadřuje rodině

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Cheb

V lednu letošního roku zemřel náš dlouholetý člen Antonín Leniček z Lysina, nyní žil v Olšanech u Pačejova. Dožil se požeňnaného věku 91 let. Přání lehkého odpočinku a upřímnou soustrast pozůstalé rodině za chebský region vyjadřují

Ludmila Máčová a Libuše Pancířová

Region Litoměřice

Dne 26. 10. 2010 zemřel ve věku 64 let pan Oldřich Petrák z Michalovky, posledně bytem malé Žernoseky. Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje

Výbor regionu Litoměřice

Všem rodinám zemřelých projevuje upřímnou účast i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond Leden 2011

Region Žatec

Jiří Končický Most 200, Václav Průša Děčín 200, Marie Stýchová Dobfany 200, MUDr. Marie Vokáčová 200, Ludmila Maršíková Žatec 200, manž. Průšovi Bitozeves 200, Anna Vránová Razice 100, Anna Michoňková Kadaň 100, Evženie Štípková Velemyšleves 100, Božena Řápková Milčevs 100, Jaroslava Kahounová Vitice 100, Antonie Pešatová Tuchořice 200, Taťana Zavřelová Teplice 200, Ing. Zdeněk Beneš Malměřice 100, Marie Kočková Žatec 300, Alexandr Všecka Žatec 200, Věra Kunášková Podbořany 500, Ing. Olga Nepivodová Žatec 500, Jiřina Bechyňská Liběšice 500

Region Praha:

Klaudie Hrušková Beroun 200, Ing. Damašek Praha 100, Vlasta Vránová Mimoň 200, Ing. Lešner Praha 500, Anna Maroušová Praha 200, Vladimír Jeniček Žinkovy 200, Rostislav Kaufman Náchod 200

Region Krkonoše:

Slávka Zadražilová Jilemnice 300, Věra Kmentová Trutnov 300, Antonína Brátová Mladé Buky 200, Věra Tomášková Vrchlabí 150, Lubmila Bečvářová Janské Lázně 100, Josef Bachtin 100, Jiřina Novotná Mladé Buky 100

Region Litoměřice:

Anna Hendrychová Štětí 1 000, Václav Fric Vikýřovice 200, Slavěna Eliášová Šumperk 300

Region Šumperk:

Dodatečně upřesněné příspěvky došlé prosinec 2009 března 2010

Region Krkonoše:

Slavěna Zadražilová Jilemnice 200

Region Žatec:

Vladimír Beran Žatec 250

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárků na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podháječek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpeným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 02. 2011

Stránky Sdružení vlastních pozemků: <http://vpnvosv.wu.cz>

Internetové stránky: www.scvp.wu.cz